

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: J. Č., zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem, proti žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**, se sídlem Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2006, č. j. 42 Cad 194/2006 - 17,

t a k t o :

- I. Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2006, č. j. 42 Cad 194/2006 - 17, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.
- II. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Petru Práglovi, advokátovi, **se nepřiznává** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, kterým byla odmítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 7. 9. 2006, č. j. 3095/SZ/2006, č. e. 124846/2006, jímž bylo na základě odvolání žalobce zrušeno rozhodnutí Magistrátu města Mostu (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 1. 8. 2006, č. j. OSV/555/06/NV/7885/06, kterým správní orgán prvního stupně podle § 64 odst. 1 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, přerušil správní řízení zahájené podáním žádosti žalobce ze dne 14. 7. 2006 o přiznání opakovaných peněžitých dávek sociální péče a přepoččet dávek již vyplacených, s tím, že žalobce byl vyzván k odstranění nedostatků své žádosti.

K odvolání žalobce bylo prvoinstanční rozhodnutí žalovaným zrušeno, a řízení bylo zastaveno. V odůvodnění žalovaný uvedl, že podle § 103 odst. 1 zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení na dávky nemají nárok občané, kteří nemají trvalý pobyt na území České republiky. Občané členského státu Evropské unie a jejich rodinní příslušníci mají nárok na dávky, pokud jsou hlášeni na území České republiky k pobytu podle zvláštního právního předpisu po dobu delší než 3 měsíce, nevyplývá-li jim nárok na sociální výhody z přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Na dávky poskytované podle zákona o sociální potřebnosti mají nárok také osoby požívající podle zvláštního právního předpisu doplňkové ochrany na území České republiky. Toto ustanovení platí jen tehdy, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva. Žalovaný dále konstatoval, že zvláštním právním předpisem se rozumí zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Žalobce je však žadatelem o azyl a neposuzuje se tedy podle zákona o pobytu cizinců. Podle žalovaného se na žalobce nevztahuje nařízení Rady ES č. 859/2003, kterým se rozšiřuje používání nařízení EHS č. 1408/71 a nařízení EHS č. 574/72 na občany třetích zemí, kterých se tato ustanovení dosud netýkala výhradně z důvodu jejich občanství, protože není osobou zaměstnanou a stejně tak osobou zaměstnanou není manželka žalobce. Uzavřel, že je nepochybné, že správní orgán prvního stupně měl na základě dostupných informací a bez dalších průtahů v řízení žádost žalobce zamítnout, protože právní předpisy neumožňují žádosti vyhovět.

Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalovaného žalobu u Krajského soudu v Ústí nad Labem, v níž namítal nezákonnost rozhodnutí žalovaného s odůvodněním, že žalovaný překročil své pravomoci a jeho rozhodnutí není v souladu s § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobce má za to, že rozhodnutí žalovaného zcela popírá řadu jeho ústavních práv včetně práva na spravedlivý proces zaručeného čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod a čl. 1 Ústavy České republiky; rozhodnutí žalovaného je v rozporu s č. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ve spojení s čl. 9 až 13 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech. Namítá, že žalovaný vydal rozhodnutí, jímž zastavil řízení o meritu věci, do něhož však (do doby jeho ukončení správním orgánem prvního stupně) vůbec zasahovat nesměl, neboť předmětem odvolacího řízení bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přerušení řízení, tj. rozhodnutí, kterým se vedení řízení o meritu věci pouze upravovalo. Podle žalobce žádný právní předpis nestanoví, že žadatel o azyl je vyloučen z okruhu rodinných příslušníků občana Evropské unie. Rovněž žádný právní předpis nezakazuje rodinnému příslušníku občana Evropské unie požádat v České republice o azyl a neumožňuje státu z toho důvodu zkracovat tohoto cizince na jeho právech, příp. zacházet s ním jiným způsobem než je zacházeno s ostatními rodinnými příslušníky občana Evropské unie a tím poškozovat jak tohoto rodinného příslušníka občana Evropské unie, tak rovněž celou jeho rodinu občana Evropské unie jen proto, že požádal v České republice o azyl, a tím jej de facto sankcionovat za uplatnění práva zaručeného čl. 43 Listiny základních práv a svobod. S ohledem na shora uvedené žalobce požádal, aby krajský soud „určil ve věci ústní jednání“, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 4. 12. 2006, č. j. 42 Cad 194/2006 - 17, žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného odmítl jako nepřípustnou ve smyslu § 68 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) s tím, že na předmětnou věc dopadá § 56c písm. a) zákona č. 114/1998 Sb., o působnosti orgánů České

republiky v sociálním zabezpečení, podle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučena správní rozhodnutí o dávkách sociální péče.

Ve včas podané kasační stížnosti žalobce (dále též „stěžovatel“) uvedl, že kasační stížnost podává z důvodu nesprávného právního posouzení věci pramenícího z nesprávného výkladu ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů České republiky v sociálním zabezpečení. Stěžovatel konstatoval, že žádost o poskytnutí opakovaných peněžních dávek uplatnil svá základní práva zaručená čl. 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, přičemž je zřejmé, že tato práva mu byla žalovaným upřena, když do řízení o věci samé vedené správním orgánem prvního stupně zcela nezákonně a bez dostatku pravomoci zasáhl a toto řízení zastavil, čímž značně překročil meze svého jednání stanovená zákonem ve smyslu čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Rozhodnutím žalovaného došlo k hrubému porušení základních práv a svobod stěžovatele zaručených čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a dále mu byla upřena základní práva zaručená čl. 30 odst. 2 a čl. 32 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, když byl žalovaným v době, kdy pobýval na mateřské dovolené ponechán v krajní hmotné nouzi a ve hladu i přesto, že splňuje veškeré podmínky pro poskytování opakovaných peněžitých dávek sociální péče a má na ně nárok. Stěžovatel dále konstatoval, že krajský soud vyložil ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., tak, že ze soudního přezkumu jsou vyloučena všechna rozhodnutí o dávkách sociální péče a výslovný odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona vztáhl pouze na část věty za spojkou „a“, vylučující ze soudního přezkumu rozhodnutí o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým. Stěžovatel s tímto výkladem předmětného ustanovení nesouhlasí a tvrdí, že odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) se vztahuje na celé ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., protože poskytování mimořádných výhod občanům těžce zdravotně postiženým upravuje pouze § 34 odst. 1 písm. e) a pod písm. a) až d) se upravuje poskytování nenárokových dávek sociální péče. Z toho pak podle stěžovatele vyplývá, že pokud by se odkaz na § 34 odst. 1 písm. a) až e) vztahoval pouze na část věty první § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., za spojkou „a“, tak by nemohl odkazovat na písm. a) až e), nýbrž pouze na písm. e), které jediné poskytování mimořádných výhod občanům těžce zdravotně postiženým upravuje a odkaz na písm. a) až d) by byl zcela nadbytečný, protože by jak dávky pod těmito písmeny, tak rovněž všechny ostatní dávky už byly ze soudního přezkumu vyloučeny první částí věty před spojkou „a“. Stěžovatel dodal, že dávky sociální péče poskytované podle zákona č. 482/1991 Sb., jsou nárokové a nikoli účelové, na rozdíl od dávek upravených v § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb. Proto jsou podle názoru žalobce ze soudního přezkumu vyloučeny pouze dávky sociální péče poskytované podle § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb., nikoli všechny dávky. Podle stěžovatele i kdyby byl možný dvojí výklad § 103 odst. 1 věty druhé zákona č. 100/1988 Sb., o sociálním zabezpečení, tak je vždy namístě přiklonit se k tomu, která předmětné právo chrání. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 12. 2006, č. j. 42 Cad 194/2006 – 17, zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že kasační stížnost považuje za nedůvodnou, její odmítnutí krajským soudem považuje za oprávněné a poukázal na skutečnost, že z podané kasační stížnosti není zřejmé, zda je splněno ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., podle kterého musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Nejvyšší správní soud přípisem ze dne 8. 1. 2008, č. j. 4 Ads 3/2008 - 40, s ohledem na skutečnost, že podle § 105 odst. 2 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a stěžovatel vysokoškolské právnické vzdělání předepsané cit. ustanovením nemá, stěžovatele vyzval aby sdělil, zda žádá o ustanovení advokáta anebo si jej pro řízení o kasační stížnosti zvolil a plnou moc tomuto advokátu udělenou zaslal Nejvyššímu správnímu soudu.

V podání ze dne 31. 1. 2008 nazvaném „žádost o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů“ stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu sdělil, že není zastoupen advokátem, protože má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie ve smyslu § 5 odst. 1 písm. b) zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii a je oprávněn zastupovat sám sebe podle § 105 odst. 2 s. ř. s. Dodal, že se jedná o vysokoškolské vzdělání získané v rámci magisterského studijního programu v oblasti práva studiím ukončeném v roce 1993 na Leningradské státní univerzitě v Ruské federaci. Podle stěžovatele je Česká republika s ohledem na čl. 70 odst. 1 písm. b) Vídeňské úmluvy o smluvním právu vázána Protokolem o rovnocennosti dokumentů o vzdělání, vědeckých hodnostech a titulech, které jsou (byly) vydávány nebo udělovány v Československé socialistické republice a ve Svazu sovětských socialistických republik, který byl vyhlášen ve sbírce zákonů Československé socialistické republiky pod č. 123/1973 Sb. Na závěr stěžovatel konstatoval, že pokud by Nejvyšší správní soud i nadále odmítal fakt, že má vzdělání předepsané soudním řádem správním k zastoupení sebe samotného, žádá o ustanovení bezplatného právního zástupce z řad advokátů, a to JUDr. Petra Prágla, advokáta, se sídlem Dlouhá 5, Ústí nad Labem.

S ohledem na skutečnost, že výše uvedený protokol o rovnocennosti dokumentů o vzdělání pozbyl platnosti dne 30. 10. 2002, nelze vycházet z toho, že stěžovatel dosáhl vysokoškolského právnického vzdělání umožňujícího mu výkon advokacie v České republice.

Stěžovatel ke svému podání ze dne 31. 1. 2008 přiložil formulář Potvrzení a prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků a pro ustanovení zástupce soudem, ve kterém ke svým majetkovým poměrům uvedl, že je nezaměstnaný, neboť se nachází v postavení žadatele o azyl a v tomto postavení jej nikdo nechce zaměstnat, nemá příjmy z podnikání ani z jiných zdrojů, jeho závazky činí 20 000 Kč, 5000 Euro, 500 USD a ve společném jmění s manželkou vlastní byt o velikosti 2+1.

Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené majetkové poměry stěžovatele dospěl k závěru, že stěžovatel nemá dostatečné prostředky, tedy splňuje zákonné podmínky pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Vysvětlil, že řízení o kasační stížnosti je specifické potud, že zastoupení advokátem je zde povinné podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., takže při posuzování návrhu účastníka na ustanovení zástupce není třeba se zabývat zjišťováním druhé podmínky výše citovaného zákonného ustanovení tj. potřeby ochrany zájmů tohoto účastníka, když tato potřeba se ze zákona předpokládá. Nejvyšší správní soud proto vyhověl jeho návrhu a usnesením ze dne 20. 2. 2008, č. j. 4 Ads 3/2008 - 56, stěžovateli ustanovil k ochraně jeho práv JUDr. Petra Prágla, advokáta.

Vysvětlil, že řízení o kasační stížnosti je specifické potud, že zastoupení advokátem je zde povinné podle ust. § 105 odst. 2 s. ř. s., takže při posuzování návrhu účastníka na ustanovení zástupce není třeba se zabývat zjišťováním druhé podmínky výše citovaného zákonného ustanovení tj. potřeby ochrany zájmů tohoto účastníka, když tato potřeba se ze zákona předpokládá. Nejvyšší správní soud proto vyhověl jeho návrhu a usnesením ze dne 20. 2. 2008, č. j. 4 Ads 3/2008 - 56, stěžovateli ustanovil k ochraně jeho práv JUDr. Petra Prágla, advokáta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Neshledal přitom vady podle ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu *je-li kasační stížností napadeno usnesení o odmítnutí žaloby, přicházejí pro stěžovatele v úvahu z povahy věci pouze kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Pod tento důvod spadá také případ, kdy vada řízení před soudem měla nebo mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí návrhu, a dále vada řízení spočívající v tvrzené zmatečnosti řízení před soudem.* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2005, č. j. 3 Azs 33/2004 - 98, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 625/2005, www.nssoud.cz). Z textu kasační stížnosti v kontextu citovaného judikátu vyplývá, že ji stěžovatel podal právě z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podle citovaného ustanovení lze kasační stížnost podat z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení.

O takový případ jde v projednávané věci a proto byla kasační stížnost shledána důvodnou.

Z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že stěžovatel spatřuje nezákonnost usnesení krajského soudu především v nesprávné aplikaci § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení.

V posuzovaném případě se tedy primárně jedná o posouzení otázky, zda se na rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o přiznání opakovaných peněžitých dávek sociální péče a přepočtu dávek již vyplácených ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti vztahuje výluka ze soudního přezkumu uvedená v § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb.

K tomu nutno uvést, že dávky sociální péče podmíněné existencí sociální potřebnosti představují realizaci ústavního práva na pomoc v hmotné nouzi, která je nezbytná pro zajištění základních životních podmínek, zakotveného v článku 30 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a chráněného čl. 4 Ústavy České republiky. Jako takové toto právo nemůže být vyňato z dosahu přezkumu soudu ve správním soudnictví (jde nepochybně o subjektivní právo veřejné ve smyslu § 2 s. ř. s.). Zákon č. 114/1988 Sb. založil v § 56c písm. a) výlučku ze soudního přezkumu rozhodnutí o dávkách sociální péče a

o mimořádných výhodách občanům těžce zdravotně postiženým podle § 34 odst. 1 písm. a) až e) téhož zákona. Těmito jsou rozhodnutí:

- a) o poskytování příspěvků na opatření zvláštních pomůcek občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí, nevidomým a neslyšícím občanům,
- b) o poskytování příspěvků na koupi, na celkovou opravu a na provoz motorového vozidla a na úhradu pojistného,
- c) o poskytování příspěvků na úpravu motorového vozidla na ruční ovládání občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí,
- d) o poskytování příspěvků na úpravu bytu občanům s těžkými vadami nosného nebo pohybového ústrojí a nevidomým občanům,
- e) o přiznání mimořádných výhod.

Uvedený výčet rozhodnutí, jež nepodléhají soudnímu přezkumu, je taxativní a nelze jej tudíž jakkoli dále rozšiřovat. Rozhodnutí o dávkách sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb. do tohoto výčtu zahrnuta nejsou a podléhají tak soudnímu přezkumu. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že rozhodnutí správního orgánu o zamítnutí žádosti žalobce o přiznání opakovaných peněžitých dávek sociální péče a přepočtení dávek již vyplácených ve smyslu zákona č. 482/1991 Sb., nelze na základě ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., vyloučit ze soudního přezkumu a to z toho důvodu, že takovéto rozhodnutí není rozhodnutím podřaditelným pod § 34 odst. 1 písm. a) až d) zákona č. 114/1998 Sb., a nelze jej podřadit ani pod § 34 odst. 1 písm. e) cit. zákona, neboť toto ustanovení obsahuje odkaz na § 86 zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení, který obsahuje především výčet možností jak pomoci těžce zdravotně postiženým občanům.

Pokud tedy krajský soud ustanovení § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., aplikoval na zcela jiný typ dávek představujících záruku na pomoc v hmotné nouzi, aplikoval na věc neodpovídající právní normu. S ohledem na shora uvedené je tedy zřejmé, že rozhodnutí žalovaného není zvláštním zákonem, [kterým je zákon č. 114/1988 Sb., konkrétně pak ustanovení § 56c písm. a)] ze soudního přezkumu vyloučeno. Ze soudního přezkumu vyloučeno není ani podle soudního řádu správního, neboť je zcela nepochybné, že se nejedná o rozhodnutí, které by bylo možno podřadit pod některou z kompetenčních výluk uvedených v § 70 písm. a) až f) s. ř. s. Nezbyvá tak než konstatovat, že kasační stížností napadené usnesení krajského soudu je nezákonné z důvodu nesprávné aplikace právního předpisu (krajský soud na věc aplikoval normu, která na ni nedopadá).

Při posouzení této otázky Nejvyšší správní soud vycházel z rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 11. 7. 2006, č. j. 6 Ads 70/2004 - 69, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *rozhodnutí o dávkách sociální péče posuzované podle zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti, není vyloučeno z přezkumu soudu ve správním soudnictví.*

Nejvyšší správní soud ani v projednávané právní věci neshledal důvod se od tohoto právního závěru odchýlit. Ze závěrů přijatých ve zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu lze totiž vycházet i v posuzovaném případě, neboť i zde správní orgán rozhodoval o žádosti o dávku sociální péče (resp. o nároku stěžovatele na přiznání opakovaných peněžitých dávek sociální péče a přepočtení dávek již vyplácených) podle zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální

potřebnosti. Jednalo se tedy o dávku, která patří mezi dávky řešící situaci hmotné nouze. Krajský soud rovněž žalobu odmítl s poukazem na výlukou uvedenou v § 56c písm. a) zákona č. 114/1988 Sb.

Nejvyšší správní soud tedy z výše uvedených důvodů napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil (§ 110 odst. 1 s. ř. s.) a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s., zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Na krajském soudu tedy nyní bude, aby řádně posoudil stěžovatelem napadené rozhodnutí žalovaného, vypořádal se s veškerými žalobními body a své závěry vyčerpávajícím způsobem odůvodnil.

Krajský soud by se měl zabývat především tím, zda žalovaný postupoval správně a v souladu s procesními předpisy, pokud věc rozhodl meritorně navzdory tomu, že předmětem jeho přezkumu bylo rozhodnutí (usnesení) správního orgánu prvního stupně, kterým bylo správní řízení přerušeno a žalobce byl vyzván k odstranění nedostatků žádosti, tj. procesní rozhodnutí, které se merita věci vůbec netýkalo a neřešilo jej.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Stěžovateli byl usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2008, č. j. 4 Ads 3/2008 - 56, pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Protože ze soudního spisu vyplývá, že v dané věci nebyly provedeny ustanoveným advokátem žádné úkony (úkonem není pouhé převzetí obálky s usnesením ustanovujícím advokáta zástupcem nemajetného účastníka) a nebyly tak naplněny zákonné předpoklady pro přiznání odměny ve smyslu platné právní úpravy dané vyhláškou č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), bylo rozhodnuto, že ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu JUDr. Petru Práglovi, se nepřiznává odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. března 2008

Nygrínová

JUDr.

Dagmar

předsedkyně senátu